

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: Mgr. S. W.**, narozené dne „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01, Tábor, proti **žalovanému: Městskému úřadu Vejprty**, se sídlem Tylova 870/6, 431 91, Vejprty, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Daben Kovářská, s. r. o.**, IČ: 28708954, se sídlem Tovární 227, 431 86, Kovářská, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **20. 10. 2014**, č. j. **MU-VEJ/1701/2014/Sú-VI/R192**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 20. 10. 2014, č. j. MU-VEJ/1701/2014/Sú-VI/R192, **s e p r o v a d u ří n í z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 23.570 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Městského úřadu Vejprty ze dne 20. 10. 2014, č. j. MU-VEJ/1701/2014/Sú-VI/R192. Tímto rozhodnutím byl osobě zúčastněné na řízení podle § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nařízen zkušební provoz stavby „Pila Kovářská č. p. 227 Kovářská“ na pozemcích st. p. 9/2, 531, 974 a parc. č. 748 v katastrálním

území Kovářská a byly stanoveny podmínky pro zkušební provoz včetně toho, že zkušební provoz byl povolen na dobu 14 měsíců. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně předeslala, že ve smyslu § 124 odst. 2 stavebního zákona nemohla být účastníkem řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, nebyla oprávněna podat proti němu odvolání, a proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 4 As 157/2013 a 7 As 30/2014) podává přímo proti prvostupňovému rozhodnutí žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. st. 24, jehož součástí je dům – rekreační chalupa č. p. 132, a pozemků parc. č. 754/1 a 755/2 v katastrálním území Kovářská, přičemž rekreační chalupa se nachází na svahu údolí Černého potoka přímo naproti místu, do kterého je situován záměr provozu Pily Kovářská. Ke stížnostem žalobkyně na nepřiměřený hluk na podzim 2013 provedl žalovaný místní šetření, jehož výsledkem bylo zjištění, že osoba zúčastněná na řízení užívá stavby na pozemcích st. p. 9/2, 531, 974 a parc. č. 748 v katastrálním území Kovářská v rozporu se schváleným účelem. To vedlo k zahájení řízení o změně užívání stavby, vedeného žalovaným pod sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI, jehož předmětem je změna účelu stavby ze skladovacích prostor na provoz pily. Žalobkyně byla a stále je účastníkem tohoto řízení.

Žalobkyně namítala, že vydáním napadeného rozhodnutí, které umožnilo uvedení stavby Pila Kovářská do zkušební provozu, došlo k ohrožení jejího zdraví a životního prostředí, čímž byl porušen § 133 odst. 2 písm. c) a § 119 odst. 2 stavebního zákona a § 11 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“). Žalobkyně dále poukázala na to, že osoba zúčastněná na řízení v rozporu s § 124 odst. 1 stavebního zákona nedoložila stanoviska příslušných dotčených orgánů k tomuto řízení. Závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 12. 8. 2013, č. j. HSUL-4552-2/CV-2013, a vyjádření Městského úřadu Kadaň ze dne 25. 7. 2013, č. j. MUKK/28351/2013, jsou podle žalobkyně stanovisky k jinému správnímu řízení, konkrétně k řízení o změně užívání stavby, a byla vydána k projektové dokumentaci z července 2013, zatímco aktuální projektová dokumentace k tomuto řízení je z dubna 2014. Za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí žalobkyně označila chybějící stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany podle § 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany lesa podle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, stanovisko silničního správního úřadu k napojení areálu na veřejnou dopravní infrastrukturu a stanovisko správce sítě k napojení na veřejnou technickou infrastrukturu.

Podle žalobkyně došlo vydáním napadeného rozhodnutí k legalizaci dosud nezákonného provozu pily, přičemž vydání rozhodnutí na dobu 14 měsíců považovala žalobkyně za zneužití institutu zkušební provozu, jehož účelem je provedení hlukového měření na základě požadavku dotčeného orgánu na úseku ochrany zdraví. Z hlediska tohoto účelu – provedení jednoho měření hlukové zátěže – se žalobkyni doba 14 měsíců jevila jako nepřiměřeně dlouhá. Zdůraznila, že ve stanovisku krajské hygienické stanice ze dne 11. 6. 2014 není obsažen žádný návrh doby zkušební provozu. Z podmínek 6, 7 a z odůvodnění přitom podle žalobkyně vyplývá, že se bude jednat o jedno měření hluku při maximálním možném provozu pily. Žalobkyně poukázala na Metodický návrh pro měření

a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí vydaný Ministerstvem zdravotnictví dne 11. 12. 2001, č. j. HEM-300-11.12.01-34065, podle kterého stran měření hluku v závislosti na meteorologických podmínkách platí, že povrch země nesmí být pokryt sněhem nebo ledem, nesmí být ani zmrzlý ani nasáklý velkým množstvím vody a měření nesmí probíhat za podmínek teplotní inverze. Soudní znalec se specializací na měření a hodnocení hluku Ing. E. S. žalobkyni potvrdil, že se jedná o podmínky typické pro zimní období a vyšší nadmořské výšky. Napadené rozhodnutí přesto nařídilo zkušební provoz právě před zimou, kdy lze očekávat, že nebudou splněny meteorologické podmínky pro měření hluku. Z hlediska deklarovaného účelu zkušebního provozu se žalobkyni jevilo nesprávným i to, od kdy je zkušební provoz nařizován. Žalobkyně označila za akceptovatelnou dobu zkušebního provozu tři až šest měsíců, nikoli dobu přesahující jeden rok.

Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008. Konstatovala, že žalovaný nijak nezduvodnil dobu trvání zkušebního provozu, ačkoli jde o zcela zásadní okolnost vydaného rozhodnutí mající vliv na práva osoby zúčastněné na řízení a dotčených osob včetně žalobkyně. Celé odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobkyně sestává ze tří prázdných vět na konci odůvodnění. To žalobkyně považovala za zcela nedostatečné a nepřesvědčivé. Uvedla, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila stanoviska dotčených orgánů a žalovaný to po ní nepožadoval a tuto problematiku do napadeného rozhodnutí nezahrnul. Žalobkyně připomněla, že si na provoz pily a její negativní vliv před vydáním napadeného rozhodnutí několikrát stěžovala, a proto mělo být napadené rozhodnutí přesvědčivější, když samotná žalobkyně nemohla být účastníkem tohoto řízení a přímo v něm vznášet své námítky. Podotkla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů, aniž uvedl, které orgány a která stanoviska má na mysli. Postup žalovaného je podle žalobkyně v rozporu se zásadou zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu), zásadou minimalizace zásahů do práv a zájmů (§ 2 odst. 3 správního řádu), zásadou souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) a zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), čímž zasahuje do práv žalobkyně. Žalovaný současně porušil povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, pokud jde o veřejný zájem na ochraně zdraví a životního prostředí.

Podle žalobkyně je předmětem napadeného rozhodnutí jiná stavba, než byla předmětem předešlých rozhodnutí. Ačkoli má zkušební provoz navazovat na předešlé řízení o změně v užívání, které se netýkalo pozemku parc. č. 974 v katastrálním území Kovářská, předmět napadeného rozhodnutí je širší a zmíněný pozemek zahrnuje. Žalobkyně dále poukázala na to, že napadené rozhodnutí vydal za žalovaného Ing. T. V., vůči kterému žalobkyně dne 2. 10. 2014 podala námítku podjatosti, o které ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto. Podle žalobkyně byl navíc zkušební provoz nařízen bez podmínek, které charakterizují předpoklady, na jejichž základě byla vypracována akustická studie a vydáno závazné stanovisko krajské hygienické stanice. Bez těchto podmínek není zajištěno, že reálný provoz pilařského závodu bude odpovídat tomu, k čemu se dotčený orgán na úseku ochrany zdraví vyjadřoval, pokud jde o provozní dobu, množství a charakter provozovaného strojního vybavení, maximální počet zaměstnanců (nejvýše deset), omezení prací venku a zákaz řezání při otevřených vratech. Zkušební provoz byl nařízen rovněž bez podmínek popsanych v projektové dokumentaci, pokud jde o omezení vstupní suroviny a jejího množství a omezení počtu zaměstnanců (nejvýše pět). Podle žalobkyně byl

zkušební provoz nařízen za podmínek, které jsou nekontrolovatelné, pokud jde o dobu provozu při otevřených vratech a umožnění efektivního postihu za neplnění této podmínky. Žalobkyně konstatovala, že o tom, kdy byla vrata otevřena a kdy zavřena, musí být průběžně vedeny záznamy podepisované odpovědnou osobou. Žalobkyně shrnula, že zkušební provoz zbytečně zasahuje do oprávněných zájmů subjektů, které nejsou účastníky řízení o nařízení zkušební provozu, ačkoli jsou účastníky řízení o změně užívání stavby. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 157/2013, který v těchto případech ukládá správním orgánům povinnost brát ohled na zájmy takových osob. Žalobkyně dodala, že v napadeném rozhodnutí chybí podmínka, aby provozovatel při řezání zavíral kromě oken i dveře a vrata do haly, a podmínka omezující provoz na vybrané dny v týdnu, resp. jen na pracovní dny. Podle žalobkyně není třeba, aby provoz běžel po celý týden, ani po celý pracovní týden, neboť podle vyjádření Ing. M. K., Ph.D., z Fakulty lesnické a dřevařské České zemědělské univerzity v Praze vyplývá, že v provozu vybaveném strojním zařízením, s jakým počítá osoba zúčastněná na řízení (hlavní pila UH 500), lze 1 m³ dřevní hmoty zpracovat za hodinu. Pokud osoba zúčastněná na řízení předpokládá zpracování 900 m³ za rok, postačí na to 113 osmihodinových směn, nikoli 365 devítihodinových, jak umožňuje napadené rozhodnutí.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že žalobkyně nesprávně vykládá podstatu zkušební provozu, když tvrdí, že jeho povolením došlo k legalizaci do té doby nezákonného provozu. Podle žalovaného nesměla osoba zúčastněná na řízení pilu provozovat ode dne kontrolní prohlídky 1. 8. 2013 do vydání prvního rozhodnutí o povolení změny užívání dne 12. 9. 2013, které bylo následně na základě odvolání žalobkyně zrušeno. Od 29. 1. 2014 se pila neprovozovala až do rozhodnutí o nařízení zkušební provozu, které nabylo právní moci dne 21. 10. 2014. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení § 133 odst. 2 písm. c), § 137 a § 119 odst. 2 stavebního zákona. Podotkl, že § 137 stavebního zákona, upravující institut nezbytných úprav, ani § 119 odst. 2 téhož zákona, týkající se kolaudačního rozhodnutí, na daný případ nedopadají. Tvrzení žalobkyně, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k ohrožení jejího zdraví a životního prostředí, označil žalovaný za subjektivní pocity, které v době podání žaloby nemohly být prokázány. Žalovaný zdůraznil, že zkušební provoz byl nařízen na základě požadavku krajské hygienické stanice jako dotčeného orgánu, přičemž do napadeného rozhodnutí byly zapracovány podmínky dotčených orgánů, jež byly součástí jejich vyjádření ke změně užívání stavby. Tato stanoviska podle žalovaného jednoznačně prokazují, že změna účelu užívání stavby je možná. Žalovaný dodal, že požadovat po osobě zúčastněné na řízení předložení nových stanovisek a vyjádření dotčených orgánů pouze za účelem nařízení zkušební provozu z moci úřední by bylo v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu. K dispozici byla všechna žalobkyní zmiňovaná stanoviska dotčených orgánů i vyjádření správců sítí a vlastníka veřejné komunikace. Žalovaný poznamenal, že piliny vzniklé z provozu pily budou ukládány na betonovou plochu před vlastním objektem (parcela č. 531), odkud budou odváženy k následnému zpracování, přičemž podle vyjádření Městského úřadu Kadaň piliny nejsou odpadem a nejsou nebezpečné.

Podle žalovaného byla délka zkušební provozu stanovena po konzultaci s Krajskou hygienickou stanicí Ústeckého kraje s tím, že by měla být provedena minimálně dvě měření za plného provozu v každém ročním období, proto byl zkušební provoz nařízení na takovou dobu, aby byl požadavek dotčeného orgánu splněn. Délka zkušební provozu jeden rok byla

upřesněna přípisem Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 24. 6. 2014. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a konstatoval, že z výroku i z odůvodnění je zřejmé, proč byl zkušební provoz nařízen, a jsou tam uvedeny i podmínky dotčených orgánů, které byly zahrnuty do podmínek pro zkušební provoz. Žalobkyní zmíněný judikát se podle žalovaného týká jiné situace, kdy žalobkyně není účastníkem řízení o nařízení zkušebního provozu, a žalovaný tak nemá povinnost její námitky vypořádávat.

K námitce, že předmětem napadeného rozhodnutí je stavba na jiných pozemcích, než byly uvedeny v řízení o změně užívání, žalovaný poznamenal, že pozemek parc. č. st. 974 vznikl z původních pozemků parc. č. st. 9/2 a st. 531 na základě geometrického plánu č. 652-109/2013, tudíž se jedná o stále stejné parcely. Nařízený zkušební provoz se přitom stejně jako řízení o změně užívání vztahuje k doplněné dokumentaci z dubna 2014, což vyplývá např. z výzvy k doplnění ze dne 7. 4. 2014. Ohledně námítky podjatosti Ing. V. žalovaný uvedl, že o ní nejprve dne 1. 8. 2014 rozhodla služebně nadřízená tak, že není vyloučen, přičemž odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 10. 2014, č. j. 372/UPS/2014/3, které nabylo právní moci dne 7. 10. 2014, tj. před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že stavební dokumentace musí být dodržována, tudíž je nadbytečné uvádět podmínky z ní ještě v rozhodnutí. K požadavku kontrolovatelnosti otevírání vrat žalovaný podotkl, že tyto podmínky jsou součástí napadeného rozhodnutí pod č. 3 a 4. Žalovanému podle jeho názoru nepříslušela úvaha, zda zkušební provoz nařídít, či nikoli, neboť byl nařízen na základě požadavku dotčeného orgánu. Podmínky zavírání oken, dveří a vrat do haly a omezení provozu na určité dny v týdnu se podle žalovaného vztahují k měření hluku, a proto je měl v případě nezbytnosti stanovit příslušný orgán. Žalovaný do napadeného rozhodnutí zahrnul veškeré podmínky, které si dotčený orgán ke zkušebnímu provozu stanovil.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že se domáhá svého práva na ochranu vlastnictví, zdraví a příznivého životního prostředí a dále svého práva na spravedlivý proces, které bylo porušeno absencí stanovisek a závazných stanovisek dotčených orgánů, nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, porušením § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a neprojednáním námítky podjatosti. Podotkla, že pila je v provozu již od roku 2009, a to i v době od 29. 1. 2014 do 29. 10. 2014, což lze doložit svědeckými výpověďmi, fotodokumentací a videozáznamy. Žalobkyně zdůraznila, že v dané věci došlo ke zneužití institutu zkušebního provozu, který byl nařízen na nepřiměřeně dlouhou dobu 14 měsíců. Žalobkyně připomněla existenci rozdílů mezi řízením o změně užívání a řízením o zkušebním provozu a dále existenci rozdílů mezi projektovou dokumentací z července 2013 a z dubna 2014. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 68/2008 a 4 As 25/2009 žalobkyně konstatovala, že není možné, aby si žalovaný sám vyhodnocoval, zda jsou rozdíly takového rázu, že vyžadují nové posouzení, či nikoli. Na takovou otázku může podle žalobkyně odpovědět jen dotčený orgán. Pokud žalovaný uvedl, že má k dispozici všechna stanoviska dotčených orgánů, žalobkyně k tomu namítla, že tato stanoviska nejsou zmíněna v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je proto nepřezkoumatelné.

K tvrzení žalovaného, že piliny nejsou odpadem a nejsou nebezpečné, žalobkyně uvedla, že příslušné vyjádření Městského úřadu Kadaň vychází z ujištění osoby zúčastněné na řízení, že piliny jsou průběžně zpracovávány. To ovšem podle žalobkyně není pravda, neboť v areálu se již téměř dva roky nachází v nezměněné podobě přibližně stotunová hromada pilin z provozu pily. Žalobkyně zdůraznila, že argument žalovaného, že délka zkušebního provozu

byla zvolena po následné konzultaci s krajskou hygienickou stanicí s tím, že by měla být provedena minimálně dvě měření za plného provozu v každém ročním období, nevyplývá ani z napadeného rozhodnutí, ani ze stanoviska dotčeného orgánu. Dodala, že dotčený orgán státní správy musí na odborné otázky odpovědět zákonnou formou závazného stanoviska, nikoli formou pochybné telefonické konzultace. Podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí chybí také odkaz na projektovou dokumentaci z dubna 2014, která je zásadním podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně poznamenala, že žalovaný zcela vědomě zatajil, že byly podány dvě námitky podjatosti Ing. V., přičemž pouze o první z nich bylo pravomocně rozhodnuto. Druhá námitka, opírající se o jiné skutečnosti, byla podána až dne 2. 10. 2014, a dosud o ní nebylo rozhodnuto. Žalobkyně rovněž podotkla, že bylo na žalovaném, aby posoudil, zda byly splněny předpoklady pro nařízení zkušebního provozu, případně aby zvážil, za jakých dalších podmínek je možno zkušební provoz nařídit.

V doplnění žaloby žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 17/2016, který obsáhle citovala, a dodala, že zkušební provoz byl nařízen za podmínek, které nejsou kontrolovatelné. Napadené rozhodnutí totiž zajištění kontrolovatelnosti a dohledatelnosti provozu při otevřených vratech ponechává na osobě zúčastněné na řízení a nestanoví způsob jak zajistit, aby vrata byla po zbytek směny zavřená, a jak tento stav kontrolovat a umožnit efektivní postih za neplnění této podmínky.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že svůj pilařský závod provozuje od roku 2009 v průmyslovém areálu v budovách, které nikdy nebyly zkolaudovány, neboť vznikly v době, kdy se kolaudace neprováděly. Žalobu označila osoba zúčastněná na řízení za šikanu ze strany JUDr. W., která vedla k praktickému zániku firmy a propuštění všech dvanácti zaměstnanců. Podle osoby zúčastněné na řízení nejde o hluk, což lze dokázat peticí majitelů nemovitostí, z nichž většina je blíže než nemovitost žalobkyně, a zpracovanou akustickou studií, nýbrž o osobní spor, ve kterém JUDr. W. používá neférové prostředky v podobě neustálého monitoringu areálu záznamovými zařízeními a účelových lží. Žalobu považuje osoba zúčastněná na řízení v daném okamžiku za nesmyslnou, protože zkušební provoz již skončil a bylo vydáno rozhodnutí o trvalém provozu, které JUDr. W. jako jediný ze sto dvaceti účastníků napadl odvoláním.

V doplnění vyjádření osoba zúčastněná na řízení dodala, že nemovitost žalobkyně se nachází více než 300 m od provozované pily, nejedná se o nemovitost trvale obývanou a v žádném případě nemůže docházet k poškozování zdraví žalobkyně a životního prostředí. Podotkla, že z původních tří účastníků stavebního řízení o změně užívání stavby vzrostl postupem žalobkyně počet účastníků na 112, z nichž nikdo s výjimkou žalobkyně necítil, že by bylo poškozováno jeho zdraví nebo práva. Osoba zúčastněná na řízení dále vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o změně užívání stavby. Zpochybnila také užívání chalupy ze strany žalobkyně a celou věc označila za šikanu ze strany JUDr. W. Uzavřela, že zkušební provoz již skončil s vyhodnocením, že provoz pilařského závodu nemá žádné negativní dopady, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Žalobkyně v podání ze dne 22. 3. 2017 mimo jiné upozornila na to, že institut zkušební doby byl v dané věci zneužit, neboť krajská hygienická stanice vydala dne 14. 1. 2015 souhlasné stanovisko, a to na základě jediného měření, a od tohoto okamžiku až

do 21. 12. 2015 probíhal zkušební provoz stavby zcela zbytečně. Podle žalobkyně se tím potvrdila její námitka, že zkušební provoz sloužil jako zástěrka pro normální ekonomický provoz pily. Dodala, že v nedávné době bylo vydáno v zásadě totožné rozhodnutí o povolení zkušebního provozu na dalších 14 měsíců.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Soud nepřehlédl, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tento postup je nicméně plně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu rozhodnutí o zkušebním provozu (srov. rozsudek ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33, publ. pod č. 3060/2014 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), podle které k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu může být oprávněna i osoba, která nebyla účastníkem správního řízení a neměla právo podat odvolání; v takovém případě nelze přípustnost žaloby podáním odvolání podmiňovat.

S ohledem na uvedené vyhodnotil soud žalobu jako přípustnou a napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nijak nezdůvodnil dobu trvání zkušebního provozu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů, aniž uvedl, které orgány a která stanoviska má na mysli. Těmito námitkám soud přisvědčil.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že obsahuje toliko stručný popis dosavadního průběhu řízení o změně užívání stavby a dále konstatování, že podle závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 11. 6. 2014 je pro uvedení stavby do trvalého užívání třeba provedení měření hluku z provozu areálu pily a toto měření je třeba provést v rámci zkušebního provozu stavby. Žalovaný poté uvedl, že přezkoumal tento požadavek krajské hygienické stanice a na základě souhlasných závazných stanovisek

dotčených orgánů před rozhodnutím o změně v užívání stavby na základě požadavku dotčeného orgánu nařídil zkušební provoz. Žádné další odůvodnění napadené rozhodnutí nezahrnuje. Porovnáním napadeného rozhodnutí se shora citovanými požadavky správního řádu lze dospět k jednoznačnému závěru, že žalovaný tyto požadavky nesplnil. Napadené rozhodnutí totiž s výjimkou závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 11. 6. 2014 neuvádí žádné podklady pro vydání rozhodnutí (dokonce ani specifikaci projektové dokumentace, k níž se napadené rozhodnutí váže) a neobsahuje ani žádné úvahy žalovaného, pokud jde o hodnocení podkladů rozhodnutí a výklad právních předpisů. Žalovaný rovněž opomněl vysvětlit, proč v napadeném rozhodnutí označil stavbu, jejíž zkušební provoz nařídil, jinak než v původní projektové dokumentaci, přičemž zdůvodnění tohoto rozdílu přednesl až ve vyjádření k žalobě. V napadeném rozhodnutí dále zcela chybí jakékoli odůvodnění jednotlivých podmínek, které žalovaný pro zkušební provoz stanovil, a to včetně doby jeho trvání v délce 14 měsíců, kterou se žalovaný pokusil odůvodnit teprve ve vyjádření k žalobě, které ovšem v žádném případě nemůže nahrazovat nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, dostupný na www.nssoud.cz).

V této souvislosti nelze opomíjet ani smysl a účel institutu zkušebního provozu, od kterého se odvíjí i možnosti jeho praktického využití. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015 - 46, publ. pod č. 3322/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, připomněl, že „[ú]čelem zkušebního provozu podle § 124 stavebního zákona ... není ověřit projevy každé vlastnosti stavby v praxi, ale v zásadě posoudit hlavní vlastnosti a negativní důsledky určitého technologického zařízení, které je součástí stavby. Časové omezení zkušebního provozu slouží k určení období dostatečného pro ověření vybraných vlastností stavby. Jeho účelem není, aby se stavba nacházela ve zkušebním provozu po celou předepsanou dobu, ale aby byl zkušební provoz do uvedeného data ukončen. Dojde-li k ověření vlastností stavby, postrádá další pokračování ve zkušebním provozu smysl, takže po stavebníkovi nelze požadovat, aby nesl další náklady se zkušebním provozem spojené. Naopak jsou-li v průběhu zkušebního provozu zjištěny vady nebo nesoulad s předchozími rozhodnutími, není důvodu, aby osoby dotčené provozem stavby musely dále snášet rušící projevy provozu.“

Z citovaného judikátu jednoznačně vyplývá, že nařízení (povolení) zkušebního provozu představuje určitý zásah nejen do práv stavebníka, nýbrž také do práv dotčených osob, a správní orgány by proto při rozhodování o nařízení (povolení) zkušebního provozu a formulaci jeho podmínek měly usilovat o efektivní zajištění ochrany oprávněných zájmů dotčených osob a v tomto směru minimalizovat dopady svých rozhodnutí. Z tohoto hlediska je pak naprosto klíčové, aby správní orgány své závěry náležitě odůvodnily, aby bylo následně možné přezkoumat, zda uvedeným požadavkům dostály. Žalovaný však žádné důvody ve vztahu k jednotlivým podmínkám zkušebního provozu nepřednesl, což soudu brání v přezkumu jeho závěrů, a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.

Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „... v případě, kdy správní orgán vyjde v důvodech svého rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy, pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. ... Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezabývá stavební úřad jeho základní povinností učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu

k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. ... Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, dostupný na www.nssoud.cz). Ani těmto požadavkům žalovaný nevyhověl, neboť v napadeném rozhodnutí neuvedl ani výčet stanovisek dotčených orgánů, z nichž při svém rozhodování vycházel, natož aby popsal, jaká konkrétní zjištění z nich vyvodil.

Další požadavky na rozhodnutí o zkušebním provozu formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 - 44, dostupném na www.nssoud.cz. Vyslovil, že „[p]ři povolování zkušebního provozu podle § 124 odst. 1 stavebního zákona je stavební úřad povinen posoudit mj. obecné podmínky pro uvádění staveb do provozu stanovené v § 119 odst. 2 téhož zákona, včetně souladu s veřejným zájmem na ochraně veřejného zdraví a ze spisu zřejmými oprávněnými zájmy dotčených osob, které nejsou účastníky řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu). Pokud stavební úřad stanoví podmínky pro zkušební provoz (podle § 124 odst. 1 stavebního zákona) za účelem ochrany veřejného zájmu nebo oprávněných zájmů dotčených osob, je povinen tyto podmínky formulovat takovým způsobem, aby byla ochrana takových zájmů při výkonu práv z rozhodnutí efektivně zajištěna“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že „[p]ovinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí měl žalovaný v posuzované věci i přesto, že se jednalo o řízení o žádosti jediného účastníka, které žalovaný vyhověl. ... Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech ... O takový případ, kdy je nutno trvat na řádném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, se jedná i v posuzované věci, kdy již z podkladů rozhodnutí bylo zřejmé, že vyhovění žádosti může být v rozporu s veřejnými zájmy a s oprávněnými zájmy dotčených osob.“

Na rozdíl od případu řešeného Nejvyšším správním soudem v citovaném judikátu nejde v projednávané věci o povolení zkušebního provozu na žádost stavebníka, nýbrž o nařízení zkušebního provozu na základě požadavku dotčeného orgánu. Ani tato skutečnost ovšem podle názoru zdejšího soudu nezbavuje žalovaného povinnosti své rozhodnutí náležitě odůvodnit z hlediska toho, zda byly splněny podmínky pro nařízení zkušebního provozu, a dále z hlediska jeho souladu s veřejnými zájmy a se zájmy dotčených osob včetně žalobkyně, která proti provozování pily dlouhodobě aktivně vystupovala již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval na odůvodnění jednotlivých svých závěrů včetně podmínek stanovených pro zkušební provoz, řádně neoznačil jednotlivé podklady svého rozhodnutí a naprosto opomenul uvést úvahy, jimiž se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu právních předpisů. Tato pochybení žalovaného činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Tato nepřezkoumatelnost brání soudu v tom, aby se věcně zabýval námitkami týkajícími se dostatečnosti, či nedostatečnosti jednotlivých závazných stanovisek dotčených

orgánů státní správy, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a z jakých stanovisek žalovaný vycházel, co z nich zjistil a jaké z toho učinil závěry. Soud se rovněž nemohl věcně zabývat přiměřeností, či nepřiměřeností délky trvání zkušební provozu a formulacemi jednotlivých podmínek pro zkušební provoz, neboť tím by předjímal závěry žalovaného, které nebyly v napadeném rozhodnutí vyjeveny. Nad rámec potřebného odůvodnění soud toliko směrem k žalovanému poznamenává, že podle výše citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu může být zkušební provoz nařízen (povolán) jen v minimálním rozsahu nezbytném k naplnění účelu tohoto institutu, kterým je posoudit hlavní vlastnosti a negativní důsledky určitého technologického zařízení, které je součástí stavby. Žalovaný by proto měl dbát na to, aby osoby dotčené zkušebním provozem stavby byly nuceny snášet rušící projevy tohoto provozu v co nejmenším rozsahu.

Pokud žalobkyně poukazovala na námitku podjatosti podanou dne 2. 10. 2014 a směřující proti Ing. V., který napadené rozhodnutí dne 20. 10. 2014 vydal, soud konstatuje, že vedoucí stavebního úřadu žalovaného na tuto námitku reagovala sdělením ze dne 20. 10. 2014, ve kterém žalobkyni oznámila, že v této věci nebude vydáváno nové usnesení, neboť nedošlo ke změně rozhodných skutečností a o námitce podjatosti Ing. V. již bylo jednou rozhodnuto tak, že nesouhlas s postupem oprávněné úřední osoby nezakládá její podjatost. Předmětné sdělení, které je z materiálního hlediska rozhodnutím o námitce podjatosti ve smyslu § 14 odst. 2 věty třetí správního řádu, bylo vydáno téhož dne jako žalobou napadené rozhodnutí. Námitka žalobkyně, že napadené rozhodnutí vydal za žalovaného Ing. T. V., vůči němuž podala žalobkyně námitku podjatosti, o které ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto, proto není důvodná.

To však nic nemění na závěru soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 23.570 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 15.500 Kč za pět úkonů právní služby zástupce žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby, repliky, doplnění žaloby a podání ze dne 22. 3. 2017 – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 1.500 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [pět režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 3.570 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na

zavedenou praxí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová